

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku B. K.
przy uczestnictwie M. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę
2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik złożył skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na występowanie na jej tle dwóch istotnych zagadnień prawnych, a także oczywistą zasadność skargi. Wszystkie te argumenty dotyczą merytorycznie jednej kwestii: sprowadza się ona do pytania, czy stosuje się domniemanie z art. 31 § 1 k.r.o. o wchodzeniu przedmiotów nabytych w czasie trwania ustawowego ustroju małżeńskiego do majątku wspólnego, jeżeli nabycia dokonano dokumentem urzędowym (aktem notarialnym), z którego jednoznacznie wynika, że nabycie następuje do majątku osobistego, a drugi małżonek nie podejmuje żadnych działań, aby wyjaśnić stan prawny (akceptuje takie nabycie). Kwestia ta jednak, wbrew twierdzeniu skarżącego, nie jest wątpliwa. W świetle obowiązującego stanu prawnego o przynależności rzeczy (praw) nabywanych w trakcie trwania ustawowego ustroju małżeńskiego decyduje przede wszystkim treść normy prawnej, a nie wola stron ani forma czynności prawnej. Nie ma zatem normatywnych podstaw do automatycznego wyłączenia domniemania z art. 31 § 1 k.r.o. tylko w razie dokonania nabycia na podstawie aktu normatywnego i zawarcia w nim oświadczenia, do jakiego majątku dochodzi nabycie. Przyjęcie odmiennej wykładni byłoby niezmiernie niekorzystne i mogłoby skłaniać do nieuczciwości – łatwo by można decydować o tym, że nabycie następuje do majątku osobistego, a drugiemu małżonkowi na wypadek podziału majątku pozostawałoby wyłącznie roszczenie o zwrot nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty. Do takiego nakładu konieczna jest jednak wola obu małżonków - mogą zatem w drodze zawartej między sobą umowy przenieść rzeczy (prawa) z majątku wspólnego do majątku osobistego, lecz nie może się to dokonać mocą oświadczenia woli tylko jednego z nich, o którym drugi małżonek nie wiedział. Oczywiście dokonanie czynności prawnej formalnej, a także oświadczenie w akcie

notarialnym o nabyciu do majątku osobistego mogą w konkretnym przypadku ułatwić obalenie domniemania co do tego, że nabywana rzecz (prawo) wchodzi do majątku wspólnego, a nie majątku osobistego. W tej jednak sprawie Sądy rozważały tę kwestię i w kontekście całokształtu stanu faktycznego uznały, że do obalenia domniemania nie doszło. Lektura uzasadnienia nie dowodzi przy tym, aby w tym zakresie doszło do oczywiście nieprawidłowego wyłożenia czy zastosowania prawa, zatem skarga nie jest też oczywiście uzasadniona.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

jw